En geologisk suppe

2026-10-24

Optional[© Kunstavisen - Artiklen er ophavsretligt beskyttet og må ikke videreformidles eksternt.]

Alle artikler er beskyttet efter loven om ophavsret og må derfor ikke videreformidles eksternt. De må internt kun deles med andre registrerede brugere af ydelser leveret af Retriever Danmark A/S. AI lagring og øvrig videreformidling må kun finde sted efter skriftlig aftale med Retriever Danmark A/S eller det pågældende medie.

Klik her for at læse artiklen.

En geologisk suppe

Regitze Engelsborg Karlsen er aktuel i Viborg Kunsthal

Af Hans Henrik Jacobsen
hhjac@msn.com

Efterårets udstilling i Viborg Kunsthals østfløj er med skulptøren Regitze Engelsborg Karlsen.

Kunstneren er født i 1989, uddannet på Det Jyske Kunstakademi og Kunstakademiet i København.

Hun er bosat i Sorø og modtog i 2024 Ferlov Mancobas legat for sit unikke arbejde med jord.

Undersøger geologiske materialer

Kunstneren undersøger og bearbejder i Viborg netop geologiske materialer samlet i Viborg. Grus, sand, jord, sten og mudder.

Alle disse materialer forvandles til skulptur, installation, tekst og film. Kunstneren forsøger at skabe en geologisk suppe, hvor materiale, historie og menneskelig erfaring flyder sammen.

Gulvet er fyldt med store skulpturer af genbrugsmaterialer. Formerne bevæger sig mellem menneskeskikkelser og landskabslignende konturer.

Ikke en lettilgængelig udstilling

Udstillingen undersøger naturen og landskabet som et udtryk for vores ageren og de konsekvenser, det har for hele den menneskelige tilværelse. Vi former naturen, men samtidig er vi også påvirket af den.

Det er bestemt ikke en lettilgængelig udstilling, men den stiller nogle relevante spørgsmål om vores rolle i naturen og den gensidige påvirkning mellem de to. I sandhed noget af en geologisk suppe.

Det er en svær, men interessant udstilling.

Viborg Kunsthal
Riddergade 8, Viborg
Frem til 10. januar 2027

Liv i gamle klude

International kunst på Kunstmuseum Brandts nye udstilling, Mouth Close to Earth, af Tau Lewis

Tau Lewis - Vena Cava. 2021. Pressefoto

Af Jens Rolighed
jens.rolighed@gmail.com

Den unge, canadiske kunstner, Tau Lewis, har deltaget i talrige gruppeudstillinger rundt i verden, men udstillingen på Brandts er hendes hidtil største soloudstilling. Hun er født i 1993 i Toronto og i dag bor og arbejder hun i New York og London. Udstillingen er en form for totalinstallation, hvor man som beskuer bevæger sig rundt blandt store tøjskulpturer, billedtæpper og store masker.

Lewis arbejder i sine skulpturer med fundne genstande og stoffer, som ofte genbruges gennem håndsyning, quiltning og applikation. Det er en ny måde at skabe skulpturer på, fordi man ofte forbinder skulpturer med hårde materialer som bronze, granit, marmor, gips og brændt ler. Når Lewis bruger stof, kommer der en blødhed og noget formildende over skulpturerne, men i og med at det er brugte stoffer, skaber hun en kontakt til en fortid, som tilhører det brugte materiale.

Tau Lewis - Udsnit fra udstillingen. Foto: Vincent Winther

Kontakt til fortiden

Bare det at bruge noget stof, som andre har brugt, kan sætte mange tanker i gang om, hvordan det menneske har haft det og tænkt om verdens indretning. Det handler ikke kun om bæredygtighed eller klimakrise, men nok så meget om at mærke en samhørighed med fortiden.

Lewis har i interviews fortalt om den energi, der sker gennem tid og berøring mellem hende selv, hendes genbrug af materialer og det færdige værk. Et af værkerne, som er skabt til netop denne udstilling, har en titel, Anima Mundi, som kan referere til både oldgræsk og romersk filosofi, hvor man forudsætter en forbindelse mellem alle levende væsener gennem en verdenssjæl. Det er en interessant tankegang, som forstørrer ideen om bæredygtighed og genbrug til en universel filosofi, der er forankret i gamle forestillinger om en spirituel verden, hvor der ikke tænkes i geografi, religion eller kultur.

Lewis's værker er særdeles farverige. I Anima Mundi samles orange og blå farvestrimler omkring hovedet på skulpturen. Øjnene lyser nærmest én i møde med sort-hvidkontrasten. Det kan godt virke lidt magisk at bevæge sig rundt mellem de menneskehøje figurer, som ovenikøbet lader tøjstrimler flyde ud på gulvet. Det er en måde at skabe en installation på, så man som beskuere bliver en del af et kunstværk.

Masker

På vægge hænger eller står nogle store masker, som også ser intenst ud mod beskueren. Man kan ikke bare gå forbi dem, uden at blive berørt af deres pågåenhed.

Maskerne er meget fascinerende – ikke kun på grund af størrelserne, men de kan også åbne øjnene for en verden, som vi ikke umiddelbart kender, fordi de rummer eksotiske træk, der kan forbinde flere kulturelle traditioner. Det er bemærkelsesværdigt, at udstillingen understøttes af musik skabt af Lyra Pramuk, som nogen måske kender fra Roskilde Festival i 2025, fordi lydbilledet netop er med til at understrege en universel tankegang. Musikken lyder i udstillingens bageste rum, hvor også lyset dæmpes, så her bliver stemningen helt magisk.

Hermed en opfordring til at lade sig forføre ind i en stor og imponerende installation, hvor gamle klude giver nyt liv til større indsigter.

Kunstmuseum Brandts
Amfipladsen 7, Odense
Frem til 2. maj 2027